

Hoe het begint

Als dit echt een tv-programma was, en iedereen blijft steeds maar doen alsof dat ook echt zo is, dan zou de eerste aflevering op wel duizend manieren kunnen beginnen.

Een goed begin zou bijvoorbeeld in juni zijn geweest, toen ik aan het eind van de eerste thuiskwam en mijn moeder me begroette met vier rampzalige woorden: *Caitlyn, we gaan verhuizen*. Niet *Zou je het leuk vinden...?* Of *Wat zou je ervan vinden als...?* Het was helemaal geen vraag. Toen ze erover begon had ze al een nieuwe baan geaccepteerd als directeur van een kliniek in Mitchell, Vermont. Ze had ontslag genomen in het ziekenhuis waar ze al eeuwen als verpleegkundig specialist werkte, en een piepklein huis gehuurd in Mitchell.

Mitchell, Vermont: de *middle of nowhere*.

Maar dat is nog maar één plek waar de serie zou kunnen beginnen. Er zijn nog meer opties. Bijvoorbeeld in de auto ernaartoe, toen we langs een groot groen bord kwamen met de tekst: VERMONT: THE GREEN MOUNTAIN STATE. Ik zag alleen maar velden en bomen, waar ik ook keek, en toen drong het opeens keihard tot me door: *Dit gebeurt echt*. Ik moest doen alsof ik sliep, met mijn gezicht onder een verfrommelde oude trui tegen het raam, zodat ik kon huilen zonder dat mijn moeder het merkte. Toen ik mijn ogen weer opende, kwamen we langs een verlaten fabriek waar nog vaag een paar woorden op te lezen waren: OXTHORPE TEXTILES, MITCHELL, VERMONT.

Of misschien zou de eerste keer dat ik op mijn nieuwe school kwam een goed begin van het tv-programma zijn. Er stond tenmin-

ste op het bord dat het een school was – MITCHELL SCHOOL – maar zo zag het gebouw er niet uit. Het leek meer op een spookhuis: een enorm houten landhuis met kapotte luiken, afbladderende verf, en een wirwar van klimop die tegen de muren omhoogslingerde. Naast de voordeur hing een klok, een soort miniversie van een kerkklok, of van de Liberty Bell in Philadelphia, met een bordje waarop stond: DE FIJNE DAG-KLOK: LUIDEN ALS JE EEN FIJNE DAG HEBT GEHAD.

Gek eigenlijk dat het zo moeilijk is om één goed begin van deze tv-serie te bedenken. Er zijn zo veel verschillende manieren waarop je een verhaal kunt vertellen. Maar als ik zou moeten kiezen, werd het een paar minuten voordat ik die Fijne Dag-klok voor het eerst zag. In een klaslokaal dat niet op een klaslokaal lijkt in een school die niet op een school lijkt in een plaats waar ik niet wilde wonen.

Laten we even in dat klaslokaal rondkijken. Waarschijnlijk heb je nog nooit zo'n vreemd lokaal gezien. We zien een marmeren schoorsteenmantel met daarboven een schilderij in een vergulde lijst: het portret van een of andere oude man. Een glas-in-loodraam waarop een paar halfblote, vliegende baby's afgebeeld staan. Boven een zware houten tafel een gigantische kroonluchter aan een gebarsten plafond. En om die tafel tien tweedeklassers die allemaal stokstijf stil zitten.

Ze staren, twintig ogen zijn gericht op iets in de deuropening. En ze vinden het niks wat ze daar zien. Helemaal niks.

Als we tien seconden eerder waren begonnen, zouden we diezelfde kinderen keihard hebben horen klappen en gillen. Dat begon meteen nadat ze iemand hoorden aankloppen. Ze hadden iets geweldigs verwacht toen ze dat geklop hoorden. Ze juichten, gaven elkaar high fives, gilden *yes* en *woe-hoe*, en misschien riep iemand zelfs enthousiast *Let's partyyy!*

Maar sorry. Deze aflevering begint niet met gejuich. Het begint pas als de deur helemaal open is. Het moment waarop het in één keer doodstil wordt, griezelig stil.

Moet je die gezichten zien, kijk eens hoe snel hun blik verandert van enthousiast in teleurgesteld. Allemaal: dat meisje met het roze haar en een kleine gitaar op schoot. Die jongen met dat voetbalshirt, zijn ene been nonchalant opzij. Die magere jongen die zijn blauwe

bril, die veel te groot is voor zijn gezicht, met zijn wijsvinger omhoogduwt. Drie kinderen hebben een haarband met pompon-oren, er zijn twee jongens die sprekend op elkaar lijken, allebei in camouflagekleden, een meisje met een lavendelblauwe trui waar het woord MEGASTAR op staat, en een klein meisje met sproeten en een felrood pak, alsof het Halloween is en ze zich heeft verkleed als een oude politicus.

Allerlei kinderen, in allerlei soorten, maten, kleuren en stijlen. Toch schijnen ze het eens te zijn over wat ze in de deuropening zien. En wat ze ook hadden verwacht, waar ze ook over juichten: *dit* in elk geval niet.

Maar wat zien ze eigenlijk? Nou, helaas ben ik dat zelf, Caitlyn Breen.

Hallo, ik ben Caitlyn. Ik ben de Nieuwe hier op Mitchell. Ik hou ervan als alles netjes op z'n plaats ligt, want dan weet ik zelf ook waar ik hoor. Ik hou er niet van als mensen me aanstaren en mij het gevoel geven dat ze dwars door me heen kunnen kijken, helemaal tot aan mijn zachte binnenkant. Dus dit is waarschijnlijk het afschuwelijkste moment van mijn hele leven.

O, en die tien kinderen die me allemaal aan zitten te staren? Dat is de complete tweede klas van de Mitchell School, tien kinderen van dertien jaar die ik niet ken, maar die nu al een hekel aan me hebben, ook al hebben ze me nog nooit eerder gezien.

Het meisje in het rode pak houdt haar hoofd een beetje schuin. Ze kijkt me aan en haalt haar neus op.

'O, wij dachten dat jij Paulie Fink was,' zegt ze.

E-mail die mijn moeder eind juni kreeg, 61 dagen vvp (Voor Verdwijning Paulie)

AAN: WENDY BREEN

VAN: DIRECTEUR GLEBUS

Beste Wendy Breen,

We hebben de gegevens van Caitlyn ontvangen en we zijn blij dat ze in de herfst bij ons in de tweede klas komt. U begrijpt dat een school van ons formaat en in zo'n kleine plaats als Mitchell niet veel nieuwe leerlingen krijgt. We hebben nauwelijks genoeg leerlingen voor een elftal voor het jaarlijkse voetbaltoernooi tegen Devlinshire Hills.

U vertelde dat Caitlyn geen zin heeft om te verhuizen, u zei geloof ik dat ze op het verhuisplan reageerde 'met het enthousiasme van een wilde kat die in ijskoud water wordt ondergedompeld'. Zegt u alstublieft tegen Caitlyn dat haar nieuwe klas heel levendig en vriendelijk is – als ik eerlijk ben zou ik ze zelfs extreem levendig willen noemen. Maar daar zult u binnenkort zelf wel achter komen.

Ik zal ter verduidelijking iets vertellen over de historische achtergrond van de school: twintig jaar nadat Oxthorpe Textiles – destijds de grootste werkgever van de stad – zijn deuren voorgoed had gesloten, had onze school niet genoeg geld meer om te blijven voortbestaan. Dat gebeurt vaak in plattelandsstadjes zoals dit: dalende bevolkingsaantallen en dalende belastinginkomsten in combinatie met stijgende onkosten. Het schoolgebouw moest zelfs worden afgebroken en de kinderen uit Mitchell gingen in St. Johnsbury naar school. Dat was bijna drie kwartier rijden, twee keer per dag, zelfs bij goed weer, en 's winters was het levensgevaarlijk. Acht jaar geleden besloot een groepje toegewijde ouders om bij wijze van experiment een particuliere school op te richten. Onze school verkeert nog steeds in een expe-

rimenteel stadium, maar door de formules zijn we in staat om les te geven aan kleine groepjes kinderen. In plattelandsgemeenschappen is dit vaak de laatste strohalm om een plaatselijke school draaiende te houden.

De familie Oxthorpe was zo gul om hun oude landhuis aan de school te doneren. Het had jaren leeggestaan en er waren heel wat creativiteit en werk voor nodig om het geschikt te maken voor onderwijsdoeleinden. De slaapkamers en zitkamers worden gebruikt als klaslokalen. We hebben geen gymzaal, en in de personeelskamertjes zijn wc's gemaakt. Maar het is gelukt!

We zijn begonnen met alleen een kleine kleuterklas. Het jaar daarna hadden we een nieuwe kleuterklas en een tweede groep, en nog een jaar later hadden we al drie klassen. Zo hebben we onze lagere school jaar voor jaar opgebouwd. Vanaf vorig jaar kunnen de kinderen hier ook middelbaar onderwijs volgen en dit najaar zitten de kleuters uit onze allereerste groep alweer in de tweede klas van onze middelbare school.

U kunt Caitlyn dus vertellen dat de leerlingen in haar klas de allereerste leerlingen van deze school waren. Daarom noemen we die klas ook wel de 'Originals', maar ze zal er nog wel achter komen dat die naam voor meerdere uitleg vatbaar is.

Ik verheug me erop u op de eerste schooldag hier te zullen zien.

Alice Glebus

Directeur van de Mitchell School

Interview: Timothy, Thomas en Yumi

CAITLYN:

Oké, denk terug aan vorige maand, de eerste dag van de tweede. Weten jullie nog dat jullie begonnen te juichen en klappen toen ik op de deur klopte?

TIMOTHY:

Ja, want we dachten dat Paulie er was. We waren heel benieuwd wat hij aan het begin van het nieuwe schooljaar van plan was.

THOMAS:

Net als vorig jaar, op de eerste schooldag. Heb je gehoord wat hij toen deed, Caitlyn?

YUMI:

Ze heeft nog niet zoveel over Paulie gehoord, dat weet je toch? Daarom doen we dus die interviews.

THOMAS:

O ja. Oké, toen we die eerste dag in ons lokaal kwamen, zat er een briefje op de deur geplakt, geschreven in Paulies handschrift. Er stond: GLEBUS DEELT SNOEP UIT IN HAAR KANTOOR. SNEL, VOORDAT DE ANDERE KLASSEN ALLES OPMAKEN!

TIMOTHY:

En Caitlyn, je weet toch dat kinderen van twaalf net zo gek zijn op snoep als zombies op hersenen...

YUMI:

Dat is een zeer angstaanjagende metafoor. Maar vreemd genoeg ook best poëtisch.

TIMOTHY:

En het is ook een feit. Dus wij renden door het hele gebouw en stormden het kantoortje van Glebus binnen. ‘Yo, Glebus, waar is dat snoep?’

THOMAS:

Spoileralert: er was geen snoep. Alleen Glebus was er, ze stond met een woedend gezicht voor haar bureau. Dat bureau is gigantisch, zó groot dat het alleen in de hoek past. Toen kregen we een hele preek van haar, zo van: ‘Jullie zitten nu op de middelbare school... Jullie zijn een voorbeeld voor alle jonge kinderen...’

TIMOTHY:

...en opeens vliegt achter haar een van de bureauladen open. Zomaar opeens, alsof een spook die la opentrok.

THOMAS:

Glebus had eerst niks door. Ze draaide zich om en duwde die la weer dicht. Maar toen ze dat deed, ging er een ándere la open. Die deed ze ook dicht. En toen, *bam*, weer een.

YUMI:

Tot Glebus eindelijk op het idee kwam om eens áchter haar bureau te gaan kijken.

TIMOTHY:

En daar kwam Paulie Fink tevoorschijn. Hij was tussen het bureau en de muur gekropen en hij had de laden vanaf de achterkant opengeduwd.

YUMI:

Ontzettend kinderachtig, zoals alles wat Paulie deed. Maar ook heel grappig.

THOMAS:

Dus dit jaar dachten we dat Paulie te laat was, omdat hij weer iets aan het uithalen was. En daar waren we heel erg benieuwd naar.

TIMOTHY:

Maar toen bleek dat jij het was, Caitlyn. En je keek alsof iemand je had gedwongen om een berg snot op te eten.

THOMAS:

Met een laag mayonaise van tien jaar oud.

Ik ben hem niet

O, wij dachten dat je Paulie Fink was. Dat zei het meisje in het rode pak net tegen me.

Ik kijk de klas rond en neem alles in me op: de verbaasde gezichten, de spookhuissfeer, en dat dit de hele klas is, alleen deze tien kinderen. Dan staat er een vrouw achter een lerarenbureau op. Ze is klein, maar haar gebrek aan lengte probeert ze te compenseren door vele lagen kleding: een bloemetjesbroek, een overgooier en een kilometerslange sjaal.

Ze komt met een suizend geluid van al die kleding naar me toe. 'Jij bent zeker Caitlyn! Ik ben mevrouw Magruder, maar de meeste kinderen noemen me Mags.' Ze draait zich om naar de klas. 'Jongens, dit is Caitlyn. Ze is pas naar Mitchell verhuisd, leuk hè?'

En nu ben ik dus officieel de Nieuwe.

Op mijn oude school waren er elk jaar wel een paar Nieuwe Kinderen. Als de leraren ze aan ons voorstelden, zeiden ze altijd iets als: *Jullie gaan er natuurlijk met z'n allen voor zorgen dat ze zich hier welkom voelen. Want we zijn erg blij dat ze bij ons op school zijn gekomen.* Maar meestal waren we daar helemaal niet blij mee. We waren veel te druk met kijken of die kinderen wel bij ons pasten. Als de Nieuweling een *Star Trek*-T-shirt droeg, wisten we dat ze in de pauze bij de scifi-gekkies zou gaan zitten. Als het een sportieve jongen in een basketballshirt was, ging hij naar de sportieve types. Dat gedoe deed me altijd denken aan zo'n muntsorteermachine. Als je daar een hele berg kleingeld in gooit, komen er binnen twintig seconden aan

de onderkant keurige stapeltjes gesorteerde munten uit. Zo was de school ook een beetje: een enorme sorteermachine.

En dat betekende dus dat iedereen nu probeerde te zien wat voor type *ik* was.

Mijn nieuwe klasgenoten staren me aan. Ik slik. De Voetbaljongen hikt. De ene helft van de eeneiige tweeling roept: ‘Maar waar is Paulie?’

‘Ja,’ zegt zijn tweelingbroer. ‘Waarom is Paulie er nog niet?’

Dan begint iedereen die naam te roepen.

‘Ja, waar is Paulie?’

‘Denk je dat Paulie nu al in de problemen zit?’

‘O-o, wat zou Paulie hebben gedaan?!’

Het meisje in het rode pak staat op, steekt haar ene vuist in de lucht en roept: ‘*Pau-lie! Pau-lie! Pau-lie!*’

En opeens beginnen ze allemaal zijn naam te scanderen, als voetbalfans die willen dat hun favoriete speler op het veld komt. En ze kijken mij aan alsof ik degene ben die hem tegenhoudt.

‘Pau-lie! Pau-lie!’

Het meisje met het roze haar begint zelfs op haar kleine gitaar mee te spelen met hun geschreeuw.

Heel even stel ik me voor dat ik niet echt hier ben. Dat ik thuis zit, bij mijn vrienden. Ik denk aan mijn oude school, aan de hal met de kluisjes waar mijn vrienden op me wachten. We staan in groepjes bij elkaar en checken onze outfits op deze eerste schooldag, en onze nieuwe haarstijl. We turen op de roosters om te zien bij wie we in de verschillende clusters zitten.

En het dringt tot me door dat mijn vrienden dat nu allemaal wél aan het doen zijn. Zij wel, maar dan zonder mij.

Ik krijg een brok in mijn keel, en het is alsof mijn binnenste bijna overstroomt.

Dat heb ik soms. Dat ik vanbinnen helemaal waterig word. En ik weet dat als ik niet uitkijk, dat ik dan ga huilen. Ik heb geleerd dat er drie dingen zijn die je moet doen als je vanbinnen zo voelt:

1. *Ergens naar staren. Maakt niet uit waarnaar. En niet met je ogen*

knippen, zelfs niet één keer. Ik kies het portret boven de schoorsteenmantel. Het is van een oude man met borstelige wenkbrauwen en ijzige ogen. Er zit een grote koperen plaat op de onderkant van de lijst. Daarop staat: JULIUS HEWITT MAYBERRY OXTHORPE, 1869-1931.

2. *Diep ademhalen.* Mijn moeder noemt dat altijd een ‘zuiverende ademhaling’ – *inademen door de neus, uitademen door je kruin* – ook al is dat technisch onmogelijk.

3. *In steen veranderen.* Ik stel me voor dat mijn waterige binnenkant verhardt tot iets stevigs en kouds, iets wat zó sterk is dat ik nooit meer zal huilen.

Iedereen kent die eerste twee trucs. Maar de derde truc heb ik helemaal zelf bedacht en die werkt het beste. Als je binnenste helemaal van steen is, kan niets je nog pijn doen.

‘Pau-lie!’

De lerares, Mags, heeft zeker medelijden met me, want ze begint niet zo’n verhaal af te steken van *Jullie gaan er natuurlijk met z’n allen voor zorgen dat Caitlyn zich hier welkom voelt*. In plaats daarvan wijst ze op een stoel tussen het Broekpakmeisje en de Voetbaljongen en zegt dat ik daar kan gaan zitten.

Als Mags de klas eindelijk weer rustig heeft, leunt ze tegen de schoorsteen. ‘Originals, ik heb een nieuwtje voor jullie. Paulie Fink staat dit jaar niet op mijn klassenlijst. Het ziet ernaar uit dat hij niet meer ingeschreven staat op Mitchell.’

Het Broekpakmeisje springt op uit haar stoel, zó snel dat de stoel omvalt. Ze spreidt haar armen opzij, waarbij ze me bijna een klap tegen mijn hoofd geeft. ‘Wat?’ roept ze uit. ‘Hoezo... Wát?!’

‘Ga alsjeblieft zitten, Fiona,’ zegt Mags rustig.

‘Maar waar is hij dán?’ vraagt Rozehaar. Ze heeft een t-shirt aan met de tekst *THERE IS NO EARTH WITHOUT ART* en ze heeft honderden geweven armbandjes om.

Mags schudt haar hoofd. ‘Ik weet er verder niets van, Yumi. Ik heb het nog nagevraagd toen ik de lijst kreeg, maar het schijnt echt waar te zijn. Paulie Fink is geen leerling meer van deze school. Ik denk dat we er binnenkort wel meer over zullen horen.’

‘Misschien is het weer een grap van hem,’ zegt een meisje, een van

de drie kinderen met pompon-oren. Ze heeft roze wangen, kroezig rood haar en een mond vol beugel. De andere twee pompons knikken instemmend. Dat is grappig, want die drie lijken verder totaal niet op elkaar: behalve de *ginger* is er ook een sprietig meisje in yogakleren en met een kaarsrechte houding; de derde is mager en gespierd, heeft gemillimeterd haar, en zou zowel een jongen als een meisje kunnen zijn. Toch zie je meteen dat ze bij elkaar horen. Niet alleen door die pompons, maar door de manier waarop ze bij elkaar zitten. Alsof ze elkaar al hun hele leven kennen.

‘Ja,’ zegt het meisje met het MEGASTAR-shirt. Ze heeft donker haar en een hoge, slordige paardenstaart. ‘Misschien wilde Paulie ons laten geloven dat hij weg is, maar is hij weer een truc aan het uithalen!’

En weer beginnen ze allemaal te roepen.

‘Je kunt toch ook niet zomaar verdwijnen!’

‘Als hij echt weg zou gaan, had hij dat toch wel gezegd!’

‘Zonder Paulie is er niks aan!’

Maar dan gaat de deur open en wordt het opeens muisstil. Aan de gezichten van de anderen te zien, lijkt het alsof de geest van de gemeene ouwe Julius Oxthorpe binnenkomt.

En dat zou niet eens heel erg veel verschillen van wat er écht gebeurt. Het is dan wel geen spook dat om de hoek van de deur kijkt, maar een heks.